

Класику української журналістики Павлові Романюку – 80!

Народився Павло Михайлович 17 червня 1940 р. Друкується з 1965 року. Член Спілки журналістів з 1970 року. З 1976 до виходу на пенсію – власний кореспондент газети „Культура і життя”. Єдиний власкор, який ніколи не був в комсомолі та в партії. Публікації – культура, медицина, правоохоронна діяльність. Делегат трьох з'їздів Спілки журналістів України в переламну добу здобуття Незалежності, коли самостійний статус здобула і СЖУ. Від 1988 року – член президії Львівського фонду культури, член-засновник львівського Товариства шанувальників української мови ім. Т. Шевченка.

Низка публікацій у різних ЗМІ присвячена збереженню історичного середовища Львова, зокрема, меморіальних об'єктів (Личаківського, Янівського кладовищ, міської Цитаделі, видатних пам'яток архітектури, історичного середовища тощо). Першим почав писати про в майбутньому видатних митців – геніального сценографа Євгена Лисика, скульптора Теодозію Бриж, славетного скрипаля Богодара Которовича, академіка живопису Любомира Медвіда, диригентів Ігоря Лапаніча та Ігоря Сімовича, про багатьох лауреатів міжнародних конкурсів виконавців, про мистецькі школи Галичини, знаного культуролога Ігоря Кудина, композитора Ігоря Білозіра. Співпрацював із Ростиславом Братунем та Степаном Хмарою.

Чимало публікацій з проблем музейництва, зокрема, щодо повернення статусу Національного Музеєві українського мистецтва у Львові, який навіть у 1980-х роках мав... другу культурницьку категорію (як районний будинок культури). На підставі публікацій про критичний стан унікальної збірки іконопису, ширше – сакрального мистецтва Українського музею (як його називали), Міністерство культури України провело колегію, схваливши цільову програму „Ікона”. Надано кошти і визначено низку рятівних заходів.

Спільними зусиллями Мінкультури з місцевими органами влади Українському музеєві на початку 1990-х років передано престижне приміщення колишнього музею В. Леніна (просп. Свободи, 20).

Чимало публікацій присвячено Львівській галереї мистецтв (нині – Національна), її очільнику – Героєві України Борису Возницькому, якого ще у 1990-х роках почали публічно шельмувати. Довелося словом захистити патріарха українського музейництва. Нині, після смерті Возницького, дискредитація та руйнування його справи здійснюється на системному рівні. Причина – фонди галереї – Клондайк історико-художніх цінностей вартістю у десятки мільярдів євро.

Під завісу 1980-х років П. Романюк опублікував журналістські розслідуван-

ня про львів'янина М. Островерхова та його художню збірку, набуту в цілкомкримінальний спосіб. Островерхов заповів збірку Музеєві образотворчих мистецтв ім. О. Пушкіна у Москві. Розпочалася багаторічна попея за залишення збірки в Україні. Упродовж трьох років, у 1990–1993-ix, П. Романюк, безшоштовно і будучи власкором, був представником позивача – Львівської обласної ради (розпорядник комунальної власності краю) у судовому процесі з приводу уневажнення заповіді Островерхова та публічного викриття легального резидента „чорного ринку” художніх цінностей у межах не тільки СРСР, ясна річ, підприємствам спецслужб та міліції. Збірку залишили у Львові.

Це – тільки окремі приклади зробленого П. Романюком. Він – лауреат премій СЖУ – „Сучасність”, „Золоте перо”, „Журналіст року”. Низка політичних публікацій останніх років у дайджесті „Новини” аналізує злочинну природу комуністичної утопії, як антисистемного явища цивілізації.

Серія публікацій висвітлює діяльність Великих душпастирів УГКЦ – Митрополита Андрея Шептицького та Патріарха Йосипа Сліпого, значення Церкви та їхнього подвижництва у духовному й національно-державному відродженні України.

У дайджесті опубліковано книгу про видатного хірурга і вченого – академіка АМН України Михайла Павловського – „Благоговіння перед життям”.

Аби все не видавалося надто успішним, згадаємо, що, у зв'язку з критичними публікаціями, автор мав численні клопоти з нашою незрівняною Фемідою.

Автор численних збірників і книг, зокрема, про Визвольні змагання середини ХХ століття, з пролонгацією у наші дні, про феномен жінки, як визначально-стабілізуючого чинника у розвої людства і цивілізації, за браком коштів чекають „кращих часів”.

Працює практично щодня, без вихідних. „Навіть якщо ми нікому не потрібні, ми потрібні собі. Кожен день – дар Божий, і ми в ньому – інші. Рефлексія у слові бодай віддалено фіксує невмолимо летючу мить життя. З тих миттєвостей виникає контрапункт буття: ми і природа, довкілля, світ і Всесвіт. Наша приступність у поліфонії життя і є індивідуальним буттям, коли кожен творить власну мелодію”.

Львівська обласна організація НСЖУ, редакція часопису «Львівщина медійна» щиро вітають Павла Михайловича зі знаменним ювілеєм. Щасливого творчого довголіття та міцного здоров'я, дорогий друже!

ЗВЕРНЕННЯ ліги творчих спілок Львівщини щодо руйнації пам'ятки архітектури та незаконної сучасної забудови в зоні ЮНЕСКО – центральної частини міста Львова

Ліга творчих спілок Львівщини у складі обласних організацій Національних спілок журналістів, письменників, художників, архітекторів, композиторів, театральних діячів, дизайнерів, фотохудожників, майстрів народного мистецтва висловлює свою стурбованість щодо того, що у Львові в зоні ЮНЕСКО всупереч чинного законодавства і міжнародних договорів, вимог Кабінету Міністрів України (органу охорони культурної спадщини) Львівська міська Рада прийняла незаконне рішення про приватизацію, а в 2019 р. – і про нову, сучасну за стилем, забудову території на місці розібраної надземної частини пам'ятки архітектури на пл. Міцкевича, 9.

10 років триває боротьба проти свавільної незаконності в приватизації цієї території – єдиної земельної ділянки у зоні ЮНЕСКО туристичного Львова, яка перебуває в приватній власності, та на яку Львівська міська Рада видала містобудівні умови і обмеження для будівництва нового багатопверхового готельного об'єкта, який спотворює загальний образ старої заповідної частини Львова. ДАБІ зареєструвала дозвіл на підготовчі роботи.

До Львівської облдержадміністрації 23.03.2020 р. звернувся офіс Адміністрації Президента щодо правової оцінки і реагування на можливі незаконні рішення Львівської міської Ради. За висновками голови правління обласної організації спілки художників такими незаконними діями є всі рішення Львівської міської Ради, що призвели до повного демонтажу (розбору) а також продажу земельної ділянки пам'ятки архітектури на пл. Міцкевича, 9, надання дозволу на будівництво сучасної споруди готелю з порушенням норм чинного законодавства: відсутності опорного плану, дозволу центрального органу культурної спадщини на будівництво і проєктування, погодження проєкту від ЮНЕСКО.

Ліга творчих спілок звертається до Кабінету Міністрів України, громадськості Львова з проханням виступити з активною правовою позицією і вимагати від теперішнього власника і, зокрема, Львівської міської ради добровільного повернення земельної ділянки у власність держави та відбудувати демонтовану пам'ятку архітектури за адресою пл. Міцкевича, 9 за проєктом її відповідного попереднього зовнішнього вигляду.